

CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA CIVILĂ NR. 4277

Ședința publică de la 25.10.2017

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE- [REDACTED]
JUDECĂTOR- [REDACTED]
JUDECĂTOR- [REDACTED]
GREFIER- [REDACTED]

Pe rol se află soluționarea recursului declarat de recurenta-reclamantă [REDACTED] împotriva sentinței civile nr. [REDACTED] pronunțate de Tribunalul București - Secția a II-a CAF în dosarul nr. [REDACTED] în contradictoriu cu intimatele-pârâte AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ- DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE BUCUREȘTI și ADMINISTRAȚIA SECTOR 1 A FINANTELOR PUBLICE prin DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE BUCUREȘTI.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns recurenta-reclamantă [REDACTED] personal, lipsind intimatele-pârâte.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care arată că procedura de citare este legal îndeplinită, după care,

Recurenta-reclamantă [REDACTED] se identifică cu actul de identitate seria [REDACTED] nr. [REDACTED] eliberat de SPCEP Sector 1 la data de [REDACTED] arătând că nu mai are cereri prealabile de formulat.

Nemaifiind cereri prealabile de formulat, excepții de invocat sau probe noi de administrat în recurs, Curtea constată cauza în stare de judecată, acordând cuvântul în susținerea recursului.

Recurenta-reclamantă [REDACTED] solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat și motivat, casarea în întregime a hotărârii pronunțate de Tribunalul București și, pe cale de consecință să se admită contestația, să se dispună anularea Deciziei nr. [REDACTED] emisă de pârâta D.G.R.F. București și Deciziei de impunere nr. [REDACTED] emisă de pârâta Administrația Sector 1 a Finanțelor Publice București.

Arată că recursul este întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 6 și 8 NCPC, fiind încălcate prevederi ale dreptului material, pe de o parte, iar pe de altă parte instanța de fond nu a motivat în drept soluția pronunțată.

De asemenea, arată că Decizia de impunere nr. [REDACTED] este nelegală, întrucât în mod greșit a fost transferată în sarcina persoanei fizice pretinsa obligație de plată a TVA ce îi revenea cabinetului de avocat, sumele calculate cu titlu de TVA nu sunt datorate.

Organul de control fiscal a constatat ca la data efectuării controlului la Cabinet avocat [REDACTED] acesta fusese desființat și radiat din evidentele fiscale. Totodată organul de control fiscal a constatat ca în aceste condiții nu mai pot fi stabilite obligații de plată în sarcina acestuia. În opinia organului de control fiscal obligația de plată a TVA trebuie stabilită în sarcina persoanei fizice [REDACTED] dat fiind ca art. 35 din NCC prevăd ca persoana fizică poate avea drepturi și obligații, capacitatea sa de folosință încetând odată cu moartea acesteia.

Totodată se arată ca persoana fizică autorizată este același subiect de drept cu persoana fizică astfel ca există un singur patrimoniu unde se nasc toate drepturile persoanei fizice autorizate și ale persoanei fizice și în nici un caz nu există patrimoniile distincte, acesta fiind

sensul art. 34 din NCC la care se adaugă și art. 31 NCC care vorbește despre patrimoniul de afectatiune.

În primul rând este foarte important de precizat că forma de exercitare a profesiei Cabinet avocat s-a transformat într-o altă formă de exercitare a profesiei SCA deci și nu și-a încetat existența, fapt dovedit prin Decizia Baroului București nr. de înființare a societății de avocați, depusă la dosarul cauzei. Potrivit art. 182 și art. 183 din Statutul profesiei de avocat transformarea unei forme de desfășurare a activității avocatului implică subzistența patrimoniului formei de activitate supuse transformării în noua formă de activitate.

În concret, patrimoniul profesional de afectatiune al Cabinet de avocat nu a încetat ci continua să existe sub o altă denumire (SCA) astfel ca organul fiscal putea să impute acestui patrimoniu eventualele obligații fiscale constatate.

De asemenea interpretarea dată de organul fiscal prevederilor art. 31, art. 34 și art. 35 este eronată și pentru că acestea stipulează identitate de patrimoniu între persoana fizică autorizată și persoana fizică cu cele două consecințe menționate.

O primă eroare este aceea de a confunda un Cabinet avocat cu o persoană fizică autorizată, deși acestea sunt entități distincte a căror activitate este distinct reglementată de lege în ceea ce privește înființarea, funcționarea și încetarea existenței. Din punct de vedere fiscal acestea sunt tratate ca entități separate de legea fiscală.

Soluția de a stabili obligația de plată a TVA în sarcina unei persoane fizice în cazul în care contribuabilul Cabinet avocat s-a transformat într-o altă formă de exercitare a profesiei este nelegală.

Dreptul organului fiscal de a stabili obligația de plată a TVA era prescris la data de la emiterii Deciziei de impunere nr.

Instanța de fond a indicat prevederile art. 91 din Codul fiscal, fără a arăta în ce fel schimba acest articol susținerile privind prescripția. Prin cererea introductivă s-a contestat momentul începerii curgerii prescripției tocmai în raport de art. 91 raportat la art. 152 din Codul fiscal. Or tocmai această chestiune, nu a primit o dezlegare, simpla invocare a art. 91, în afara contextului în care a fost invocat acest articol este cu o lipsă de motivare, și de fapt și de drept.

Așa cum se arată atât în raportul de control cât și în Decizia nr. pragul de scutire de TVA a fost calculat în conformitate cu prevederile art. 152 din Codul Fiscal și anume prin raportare la cifra de afaceri adică prin însumarea valorii tuturor facturilor emise de contribuabil. Prin raportare la art. 152 din Codul Fiscal și văzând facturile emise de contribuabil rezulta că pragul de scutire de TVA a fost atins în luna noiembrie 2008. Acest aspect a fost confirmat de expertiza contabilă administrată în cauză.

Astfel, obligația de a se înregistra ca plătitor de TVA s-a născut la data de 01.12.2008 astfel că termenul de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale a început să curgă la data de 01.01.2009 și s-a împlinit la data de 01.01.2014. Atât la data începerii controlului cât și la data finalizării acestuia prin emiterea Deciziei termenul de prescripție era împlinit.

Prin Decizia nr. se arată că momentul de referință este data la care trebuia depus decontul de TVA pentru trimestrul IV 2008 și anume 25.01.2009.

Obligația de a depune decont de TVA o au doar persoanele înregistrate ca plătitor de TVA și se naște ulterior obligației de a se declara plătitor de TVA. Ca urmare obligația de înregistrare ca plătitor de TVA este aceea care da naștere obligației de plată a TVA și în raport de aceasta trebuie calculat termenul de prescripție. Decontul de TVA stabilește în concret doar valoarea sumei de plată. Plata TVA la trimestru era opțională, opțiunea aparținând contribuabilului. În lipsa opțiunii, decontul TVA se depunea lunar.

Prin urmare, față de încălcarea principiului neutralității TVA și a jurisprudenței Tulica-Plavosin, actul administrativ fiscal este nelegal. Nu solicită cheltuieli de judecată.

Curtea reține cauza în pronunțare.

CURTEA,

Deliberând asupra recursului de față, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. [redacted] Tribunalul București – Secția a II-a CAF a respins acțiunea formulată de reclamanta [redacted] în contradictoriu cu pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București și Administrația Sector 1 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs, în termen legal, reclamanta, solicitând casarea și în rejudecare, să fie admisă acțiunea astfel cum a fost formulată.

A arătat că sentința recurata este data cu greșita aplicare a prevederilor art. 31, art. 34 și art. 35 din NCC și cu încălcarea art. 2324 alin. 4 NCC, art. 152 din Codul Fiscal, încălcarea principiului neutralității TVA.

De asemenea sentința recurata nu cuprinde motivele de drept pe care se întemeiază.

Astfel:

1. Sentința recurata este data cu greșita aplicare a prevederilor art. 35 Noul Cod Civil.

Formularea «din întreaga legislație reiesind acest fapt» care este folosită pentru a justifica aplicabilitatea doar a art. 35 în speța, fără a se indica în concret temeiul de drept, este în realitate o lipsă a motivelor de drept. Sintagma « întreaga legislație » este atât de vagă încât nu permite determinarea, fie și indirect, a normei de drept avută în vedere.

Aceeași situație este și pentru argumentul "La fel ca la persoana fizică, datoriile trec la moștenitorii acesteia, ele nu dispar împreună cu persoana respectivă » unde nu este indicat nici un temei de drept. Presupunem că instanța de fond a avut în vedere Noul Cod Civil și dispozițiile privind moștenirea. Din analiza NCC, respectiv Cartea a IV-a - Despre moștenire și liberalități, nu rezultă că fiind adevărată alegația instanței de fond. Din contra, art. 1100 NCC prevede că cel chemat la moștenire poate renunța la aceasta. Nici vorba așadar de o transmisiune a obligațiilor ope legis de la decedent la moștenitorii săi, în afara acceptării de către aceștia din urma a moștenirii. Dacă se dorește păstrarea acestei analogii între transmisiunea patrimoniului cabinetului de avocat la persoana fizică similar cu transmisiunea moștenirii, atunci trebuie observat că această transmisiune trebuie acceptată de persoana fizică, ceea ce nu s-a întâmplat în cazul de față, astfel că, și din această perspectivă soluția instanței de fond este eronată.

Prin Decizia de impunere nr. [redacted] organul fiscal a stabilit în sarcina persoanei fizice [redacted] obligația de plată a TVA considerată a fi fost datorată de către Cabinet avocat [redacted] împreună cu penalitățile și majorările aferente.

Decizia de impunere nr. [redacted] este nelegală deoarece:

1. În mod nelegal a fost transferată în sarcina persoanei fizice pretinsa obligație de plată a TVA ce îi revenea Cabinet avocat [redacted]

2. Sumele calculate cu titlu de TVA nu sunt datorate;

Cu privire la stabilirea obligației de plată reprezentând TVA a Cabinet avocat [redacted] în sarcina persoanei fizice [redacted]

Precizează că forma de exercitare a profesiei Cabinet avocat [redacted] s-a transformat într-o altă formă de exercitare a profesiei SCA [redacted] deci și nu și-a încetat existența, fapt dovedit prin Decizia Baroului București nr. [redacted] e înființare a societății de avocați, depusă la dosarul cauzei. Potrivit art. 182 și art. 183 din Statutul profesiei de avocat transformarea unei forme de desfășurare a activității avocatului implică subzistența patrimoniului formei de activitate supuse transformării în noua formă de activitate, fiind expres prevăzut de textul menționat că transformarea se face « fără lichidare ».

În concret, patrimoniul profesional de afectare al Cabinet de avocat [redacted] nu a încetat ci continua să existe sub o altă denumire (SCA [redacted]) astfel că organul fiscal putea să impute acestui patrimoniu eventualele obligații fiscale constatate.

De asemenea interpretarea data de organul fiscal prevederilor art. 31, art. 34 si art. 35 este eronata si pentru ca acestea stipulează identitate de patrimoniu intre persoana fizica autorizata si persoana fizica cu cele doua consecințe menționate.

Acestea sunt entități distincte a căror activitate este distinct reglementata de lege atat in ceea ce privește înființarea, funcționarea si încetarea existentei. Din punct de vedere fiscal acestea sunt tratate ca entități separate de legea fiscala.

2. Sentința recurata este data cu incalcarea art. 425 alin. 1 lit. b NCPC raportat la aplicabilitatea in speța a prevederilor art. 2324 alin. 4 NCC

Prin cererea introductiva a arătat ca potrivit art. 2324 alin. 4 NCC "Bunurile care fac obiectul unei diviziuni a patrimoniului afectate exercițiului unei profesii autorizate de lege pot fi urmărite numai de creditorii ale căror creanțe s-au născut în legătură cu profesia respectivă. Acești creditorii nu vor putea urmări celelalte bunuri ale debitorului."

Aceasta înseamnă ca organul fiscal nu poate urmări patrimoniul persoanei fizice pentru creanțe născute in legătura cu desfășurarea activitatea profesionale ci doar patrimoniul formei de organizare a profesiei.

De altfel, soluția de a stabili obligația de plata a TVA in sarcina unei persoane fizice in cazul in care contribuabilul Cabinet avocat s-a transformat intr-o alta forma de exercitare a profesiei este nelegala pentru următoarele considerente:

(i) Nu exista nici un text de lege, fie aceasta una generala sau speciala, care sa prevadă obligarea la plata TVA a unei persoane fizice fara ca aceasta sa fi desfășurat vreo activitate care sa genereze TVA;

(ii) Nu exista nici un text de lege care sa prevadă posibilitatea de a stabili direct in sarcina si in patrimoniul avocatului titular obligația de plata a TVA aferent activităților desfășurate de Cabinetul sau de avocat;

(iii) Art. 35 NCC invocat de către organul de control fiscal ca temei de drept pentru obligarea subsemnatei la plata TVA pretins datorata de către Cabinet avocat Adriana Minea este sediul materiei pentru capacitatea civilă a persoanei fizice. Acest text de lege a fost greșit interpretat si aplicat de către organul de control fiscal in sensul de a stabili obligații de plata in sarcina unei persoane fizice care nu are calitatea de contribuabil respectiv de plătitor de TVA, nu a desfășurat vreo activitate care sa genereze obligația de plata a TVA si nici nu are calitatea de succesori in drepturi si obligații a entității controlate. Art. 31 NCC, invocat de organul fiscal, prevede exact opusul celor susținute de acesta: existenta patrimoniului de afectatiune face imposibila transmutarea obligației de plata născuta in acest patrimoniu profesional in patrimoniul persoanei fizice.

(iv) Adresa nr. [redacted] Ministerului de Finanțe - Direcția Legislație Cod Procedura Fiscala, Reglementari Nefiscale si Contabile la care se face referire in Decizia [redacted] re valoarea unui punct de vedere de altfel complet eronat exprimat de una dintre direcțiile din Ministerul de Finanțe.

Cu privire la aceste susțineri, neluate in seama in corpore de instanța de fond, nu sunt arătate nici motivele de fapt si nici cele de drept pentru care au fost înlăturate/ignore.

3. Sentința recurata este data cu incalcarea art. 152 din Codul fiscal.

Dreptul organului fiscal de a stabili obligația de plata a TVA era prescris la data de 30.09.2014 data emiterii Deciziei de impunere nr. [redacted]

Instanța de fond indica prevederile art. 91 din Codul fiscal, fara a arata in ce fel schimba acest articol susținerile privind prescripția. Prin cererea introductiva s-a contestat momentul începerii curgerii prescripției tocmai in raport de art. 91 raportat la art. 152 din Codul fiscal. Or tocmai aceasta chestiune, cat se poate de concreta, nu a primit o dezlegare, simpla invocare a art. 91, in afara contextului in care a fost invocat acest articol, echivalează, din nou, cu o lipsa de motivare, si de fapt si de drept.

Prin raportare la art. 152 din Codul Fiscal și văzând facturile emise de contribuabil rezultă că pragul de scutire de TVA a fost atins în luna noiembrie 2008. Acest aspect a fost confirmat de expertiza contabilă administrată în cauză.

Astfel, obligația de a se înregistra ca plătitor de TVA s-a născut la data de 01.12.2008 astfel ca termenul de prescripție a dreptului de stabili obligații fiscale a început să curgă la data de 01.01.2009 (deoarece în fiscal termenul de prescripție începe să curgă de la 1 ianuarie a anului următor scadenței obligației fiscale) și s-a împlinit la data de 01.01.2014. Atât la data începerii controlului cât și la data finalizării acestuia prin emiterea Deciziei termenul de prescripție era împlinit.

Prin Decizia nr. 7 se arată că momentul de referință este data la care trebuia depus decontul de TVA pentru trimestrul IV 2008 și anume 25.01.2009. Acest punct de vedere este greșit deoarece:

Obligația de a depune decont de TVA o au doar persoanele înregistrate ca plătitor de TVA și se naște ulterior obligației de a se declara plătitor de TVA. Ca urmare obligația de înregistrare ca plătitor de TVA este aceea care dă naștere obligației de plată a TVA și în raport de aceasta trebuie calculat termenul de prescripție. Decontul de TVA stabilește în concret doar valoarea sumei de plată.

Plata TVA la trimestru era opțională, opțiunea aparținând contribuabilului. În lipsa opțiunii, decontul TVA se depunea lunar.

Expertiza contabilă administrată în cauza a confirmat că fiind corecte susținerile cu privire la momentul la care a fost atins pragul de TVA.

4. Sentința recurată este dată cu încălcarea principiului neutralității și a jurisprudenței Tulica-Plavosin.

Prin cererea introductivă am arătat că însăși modalitatea de calcul a TVA este greșită prin aceea că suma datorată cu titlu de TVA este adăugată la sumele facturate, aceasta fiind practica organului fiscal, fără a exista un text de lege care să oblige la aceasta. În schimb există jurisprudența CEDO și principiul neutralității care se opun acestei practici.

Pe scurt, conform deja celebrei jurisprudențe Tulica-Plavosin, atunci când părțile au stabilit prețul contractului fără să facă nicio referire la soarta TVA, atunci se va considera că acest TVA este deja inclus în prețul primit de furnizor.

Verificând actul administrativ fiscal atacat, se observă că inspecția fiscală a încălcat această jurisprudență, deoarece TVA a fost adăugat la prețul contractelor. Or, aplicând jurisprudența Tulica Plavosin, taxa pe valoarea adăugată este deja inclusă în prețul primit astfel încât pentru a afla valoarea TVA datorată, inspecția fiscală ar fi trebuit să extragă TVA din acest pret (procedeul se intitulă „regula sutei mărite”). Din contra însă, inspecția fiscală a adăugat TVA la acest pret.

După publicarea Hotărârii în cauzele Tulica-Plavosin, Comisia Centrală Fiscală a emis Decizia 6/2014 pentru modificarea Deciziei 2/2011. În această nouă Decizie se arată : atunci când prețul unui bun/serviciu a fost stabilit de părți fără nicio mențiune cu privire la taxa pe valoarea adăugată, iar furnizorul bunului respectiv este persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată datorate pentru operațiunea supusă taxei, prețul convenit trebuie considerat, în cazul în care furnizorul/prestatorul nu are posibilitatea de a recupera de la dobânditor taxa pe valoarea adăugată solicitată de administrația fiscală, ca incluzând deja taxa pe valoarea adăugată. În acest caz, taxa pe valoarea adăugată se determină prin aplicarea procedurii sutei mărite [prevăzut la pct. 23 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a titlului VI «Taxa pe valoarea adăugată», aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Practic, prin această nouă Decizie interpretativă, Comisia Fiscală Centrală adoptă jurisprudența Tulica-Plavosin, renunțând la soluția greșită adoptată prin Decizia 2/2011. Prin urmare, atât actul administrativ fiscal cât și decizia de soluționare a contestației încălcă jurisprudența CJUE dar și Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr 6/2014.

Încălcarea principiului neutralității TVA rezulta cu evidență din RIF, faptul că inspecția fiscală a refuzat de plano să-i acorde dreptul de deducere pentru operațiunile pentru care a stabilit suplimentar TVA. Una din regulile de bază al sistemului TVA este acela că taxa datorată organelor fiscale se determină prin scăderea din taxa colectată de contribuabil de la

clienții sai (cumparatori), a taxei pe care la rândul lui a plătit-o altor persoane. Aceasta regula se numește principiul neutralității, și este unul din pilonii principali ai sistemului TVA. Actul administrativ fiscal încalca însă de maniera flagrantă principiul neutralității precum și jurisprudența CJUE în cauzele Salomie-Oltean. Curtea relevă în cadrul paragrafelor 63 și 64 următoarele: „Faptul de a sancționa nerespectarea de către persoana impozabilă a obligațiilor contabile și a celor privind declarațiile cu refuzul dreptului de deducere depășește în mod evident ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului de asigurare a executării corecte a acestor obligații, din moment ce dreptul Uniunii nu împiedică statele membre să impună, dacă este cazul, o amendă sau o sancțiune pecuniară proporțională cu gravitatea încălcării.” În același sens a se vedea inclusiv hotărârea din 27 septembrie 2007, Collée, C-146/05, hotărârea din 1 aprilie 2004, Bockmuhl, C-90/02 (administrația fiscală nu poate impune condiții suplimentare care pot avea ca efect anihilarea exercitării dreptului de deducere).

Prin urmare, fata de aceasta evidență încălcare a principiului neutralității, actul administrativ fiscal este nelegal.

În drept, a invocat prevederile art. 488 alin. 1 pct. 8, art. 496 NCPC, art. 31, 34, 35, 2324 alin. 4 NCC, art. 152 din Codul Fiscal, încălcarea principiului neutralității TVA.

Cererea de recurs a fost legal timbrată.

Intimatele-pârâte nu au formulat întâmpinare.

Analizând sentința recurată prin prisma criticilor formulate și a dispozițiilor legale incidente, Curtea reține că recursul este fondat pentru următoarele argumente:

Motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 Cpc nu este fondat. Prima instanță a expus argumentele relevante avute în vedere la fundamentarea soluției, faptul că acestea nu corespund opiniei uneia dintre părți nu înseamnă că nu au fost respectate exigențele art. 425 alin. 1 Cpc. Este adevărat că expunerea motivelor este succintă și defectuoasă de vreme ce instanța a pornit de la o premisă greșită în raționamentul său, însă aceste aspecte sunt subsumate motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cpc, a căruia analiză va fi dezvoltată în continuare.

Astfel, Curtea constată că art. 31, 34 și 35 NCC a fost greșit aplicat, atât de către instanța de fond, cât și în cuprinsul actelor fiscale contestate. Astfel nu se poate face confuzie între un cabinet de avocat și persoana fizică autorizată. Înființarea, funcționarea și încetarea existenței persoanei fizice autorizate sunt reglementate de OUG 44/2008 care în art. 1 alin. 2 precizează expres ca acest text normativ **nu se aplica profesiilor liberale**. Cabinetele de avocat sunt forme de exercitare a profesiei de avocat, iar înființarea, funcționarea și încetarea existenței lor este reglementată de legea nr. 51/1995 privind profesia de avocat.

Mergând pe firul logic al organului fiscal ar rezulta că oricând pe numele avocatului titular al cabinetului individual de avocatură ar putea fi emisă decizia de imputare, chiar în perioada de existență a acestui cabinet, ceea ce este inacceptabil.

Potrivit art. 1324 alin. 3 Cod civil „Creditorii ale căror creanțe s-au născut în legătură cu o anumită diviziune a patrimoniului, autorizată de lege, **trebuie să urmărească mai întâi bunurile care fac obiectul acelei mase patrimoniale**. Dacă acestea nu sunt suficiente pentru satisfacerea creanțelor, pot fi urmărite și celelalte bunuri ale debitorului.”

De asemenea art. 33 Cod civil prevede „**Patrimoniul profesional individual**

(1) **Constituirea masei patrimoniale afectate exercitării în mod individual a unei profesii** autorizate se stabilește prin actul încheiat de titular, cu respectarea condițiilor de formă și de publicitate prevăzute de lege.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul măririi sau micșorării patrimoniului profesional individual.

(3) **Lichidarea patrimoniului profesional individual se face în conformitate cu dispozițiile art. 1.941 - 1.948, dacă prin lege nu se dispune altfel.**

Cabinet avocat , nu și-a încetat existența, ci s-a transformat într-o alta formă de exercitare a profesiei SCA si conform Deciziei Baroului București nr. de înființare a societății de avocați. Ca atare, patrimoniul profesional de afectatiune al Cabinet de avocat a încetat, art. 182 alin. 2 din Statutul profesiei de avocat prevăzând că „Formele de exercitare a profesiei de avocat se pot transforma în oricare dintre formele de exercitare a profesiei prevăzute la art. 180 alin. (1), **fără a intra în lichidare**, cu respectarea prevederilor Legii și ale prezentului statut.”, așa încât organul fiscal putea să impute patrimoniului SCA Asociații eventualele obligații fiscale constatate.

Prima instanță trebuia să țină seama de aceste dispoziții legale, nu să aplice art. 34 și 35 din Codul civil, validând raționamentul organului fiscal, care – în lumina argumentelor antereferte - a emis nelegal decizia de impunere pe numele reclamantei.

Fiind nelegal actul fiscal din perspectiva subiectului impus, este inutilă analizarea celorlalte critici care vizează aspecte de legalitate a calculării impozitului.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 496 și art. 498 alin. 1 Cpc, coroborat cu art. 488 alin. 1 pct. 8 Cpc, Curtea va admite recursul, va casa sentința și în rejudecare, va admite acțiunea și va anula Decizia nr. privind soluționarea contestației emisă de pârâta D.G.R.F.P. București și Decizia de impunere nr. emisă de pârâta Administrația Sectorului 1 a Finanțelor Publice București.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Admite recursul declarat de recurenta-reclamantă domiciliată în [redacted] împotriva sentinței civile nr. [redacted] pronunțate de Tribunalul București - Secția a II-a CAF în dosarul nr. [redacted] în contradictoriu cu intimatele-pârâte AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ- DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BUCUREȘTI, cu sediul în București, str. Speranței, nr. 40, sector 2 și ADMINISTRAȚIA SECTOR 1 A FINANȚELOR PUBLICE prin DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BUCUREȘTI, cu sediul în București, str. Speranței, nr. 40, sector 2.

Casează sentința recurată și, rejudecând:

Admite acțiunea formulat de reclamanta [redacted] în contradictoriu cu pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București și Administrația Sector 1 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București.

Anulează Decizia nr. [redacted] privind soluționarea contestației emisă de pârâta D.G.R.F.P. București și Decizia de impunere nr. [redacted] emisă de pârâta Administrația Sectorului 1 a Finanțelor Publice București.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi, 25.10.2017.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]